

РЕШЕНИЕ

№ 6203

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6215** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. С., гражданин на Република С., срещу Заповед № О-6363/2021-02-10, издадена от Председателя на Държавна агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която на лицето е отказано издаване на удостоверение за български произход.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Моли се същата да бъде отменена. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - Председателят на Държавна агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/ - в съдебно заседание не се явява и не се представлява. С писмено становище от процесуалния му представител е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа стана следното:

М. С. е подал Заявление за издаване на удостоверение за български произход на 30.08.2020 г. В заявлението е посочено, че майката и бащата на жалбоподателя са с българска народност. Към заявлението е приложена декларация за българско национално самосъзнание, в която С. декларира, че майка му е българка по народност. Приложени са и: извлечение от регистър на родените за М. С., извлечение от регистър

на родените за Моравка С. – майка на жалбоподателя, в което е посочено, че тя е с българска национална принадлежност. Представено е удостоверение от [община], с което се удостоверява, че след справка в регистъра на родените, воден на територията на Н., е установено, че М. С. е с българска национална принадлежност, като данните за българската му национална принадлежност са вписани; както и удостоверение от [община], в което е отразено, че са вписани данните за българската ѝ национална принадлежност.

Издадена е Заповед № О-6363/2021-02-10 от Председателя на Държавна агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която на жалбоподателя е отказано издаване на удостоверение за български произход.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство /ЗБГ/, удостоверението за български произход се издава от Председателя на ДАБЧ. Видно от представените по делото заповеди, е налице материална компетентност на издателя на акта.

Заповедта не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като същата не е мотивирана, а това е императивно изискване за нейната законосъобразност. Индивидуалните административни актове, какъвто е процесният, следва да съдържат конкретни съображения за издаването им – фактически и правни основания. Мотивите трябва да са съобразени с направеното от заявителя искане и от тях да става ясно становището на административния орган по неговата основателност от фактическа и правна страна. Липсата на мотиви не дава възможност на съда да осъществи контрол за законосъобразност на издадения индивидуален административен акт и ограничава възможността на заинтересованите страни да се защитят, поради което представлява самостоятелно основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

При издаването на заповедта не са обсъдени представените от заявителя доказателства, а правният извод за липса на основания за издаване на удостоверение за български произход е формиран, без да са установени всички относими факти, с което е нарушен чл. 35 от АПК. Неспазването на нормата на чл. 35 от АПК представлява съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт, по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.

За пълнота следва да се отбележи, че издадената заповед е и в противоречие с материалния закон. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗБЖИРБ, български произход се доказва с документ, издаден от български или чужд държавен орган. В административното производство са представени удостоверения от [община], в които е посочено, че жалбоподателят, както и неговата майка са с българска националност, което обстоятелство е вписано. Тези удостоверения са издадени от чужд държавен орган, поради което е следвало да бъдат взети предвид при издаването на процесната заповед на основание чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗБЖИРБ.

В хода на съдебното производство ответникът не е оспорил удостоверението като официален документ, с каквато процесуална възможност същият разполага. В случая, българският произход на жалбоподателя е доказан на основание чл. 3, ал.1, т. 2 от ЗБЖИРБ, а преценката на административния орган за липса на основания за издаване

на удостоверение за български произход е неправилна, което представлява отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона. На основание чл. 174 от АПК, във връзка с чл. 57, ал. 2 и ал. 4 от АПК, следва да бъде определен 7-дневен срок за произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление, тъй като не е необходимо събирането на нови доказателства.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на 500 лв., съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие. Възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника, съдът приема за неоснователно, тъй като размерът на адвокатското възнаграждение е в законоустановения минимум, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. С., гражданин на Република С., срещу Заповед № О-6363/2021-02-10, издадена от Председателя на Държавна агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която на лицето е отказано издаване на удостоверение за български произход.

ВРЪЩА преписката на директора на ДАБЧ за ново произнасяне по подаденото от М. С. заявление.

ОСЪЖДА Държавна агенция за българите в чужбина да заплати на М. С., гражданин на Република С., с адрес: [населено място], [улица] сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: